

SLAVA SA

»Căci până la Ioan au prorocit toți prorocii și Legea. Și, dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină.« (Matei 11,13-14)

Toți prorocii au prorocit. Dar și Legea a prorocit. Puțini dintre cei care au citit aceasta, își vor fi clarificat ce vrea să spună acest text. Dar nu este greu de înțeles, pentru că în Lege totul arată spre Hristos, care spune: »Legea Dumnezeului Său este în inima lui.« (Psalmii 37,31; 40,8) Cu siguranță că nici chiar Moise n-a înțeles, când a primit Legea. Dar a scris-o, iar apoi a pus să se facă chipul minunatelor »lucruri din cer«. Aceste imagini aveau menirea să-i facă pe oameni să perceapă lucrurile cerești printr-o lecție practică. Legea nu conține numai prorocii despre Hristos, ci Legea **Îl proorocește**.

Privită din acest punct de vedere, ni se pare deosebit de important să aflăm ce zice însăși Biblia despre Lege. Să cităm doar câteva texte:

»Moise a scris legea acesta și a încredințat-o preoților, fiii lui Levi, care duceau chivotul legământului Domnului și tuturor bătrânilor lui Israel. Moise le-a dat porunca aceasta: „La fiecare șapte ani, la vremea anului iertării, la sărbătoarea corturilor, când tot Israelul va veni să se înfățișeze înaintea Domnului, Dumnezeului tău, în locul pe care Îl va alege El, să citești legea aceasta înaintea întregului Israel, în auzul lor. **Să strângi poporul, bătrânii, femeile, copiii și străinul care va fi în cetățile tale, ca să audă și să învețe să se teamă de Domnul, Dumnezeul vostru, să păzească și să împlinească toate cuvintele legii acesteia**“.
(Deuteronom 31.9-12) Moise a vorbit întregului Israel și a zis: »Iată, v-am învățat legi și porunci pe care mi le-a poruncit Domnul, Dumnezeul Meu, ca să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire. Să le păziți și să le împliniți; căci aceasta va fi înțelepciunea și priceperea voastră înaintea popoarelor, care vor auzi vorbindu-se de toate aceste legi și vor zice: „Acest neam mare este un popor cu totul înțelept și priceput!“ Care este, în adevăr, neamul acela așa de mare, încât să fi avut pe dumnezeii lor atât de aproape cum avem noi pe Domnul, Dumnezeul nostru, ori de câte ori Îl chemăm? **Și care este neamul acela așa de mare, încât să aibă legi și porunci așa de drepte, cum este toată legea aceasta, pe care v-o pun astăzi înaintea?**«
(Deuteronom 4,5-8)

»Legea Domnului este desăvârșită și înviorează sufletul« (Psalmul 19,7 [8])

»Deschide-mi ochii ca să văd lucrările minunate ale Legii Tale!« (Psalmul 119,18)

»Mai mult prețuiește pentru mine legea gurii Tale, decât o mie de lucruri de aur și de argint.« (Psalmul 119,72)

»Dacă n-ar fi fost Legea Ta desfătarea mea, aș fi pierit în ticăloșia mea.« (Psalmul 119,92)

»Legea Ta este adevărul.« (Psalmul 119,142)

»Multă pace au cei ce iubesc Legea Ta și nu li se întâmplă nicio nenorocire.« (Psalmul 119,165)

Aceasta este numai o mică selecție a minunățiilor Legii. Cititorul va găsi multe altele dacă va cerceta. Toate aceste minunății trebuie să ne arate slava dătătorului Legii. Slujba pe care israeliții

o făceau conform Legii, va fi numită »slujba aducătoare de moarte, scrisă și săpată în pietre«, dar ea a **început** (sau: a fost) **în slavă**, astfel că fiii lui Israel n-au putut privi fața lui Moise neacoperită, din cauza strălucirii feței lui, cu toate că această **strălucire** era **trecătoare**. (2 Corinteni 3,7) Mai este scris **că slujba aducătoare de osândă** era slăvită; ea nu era o slujbă veșnică, ci trebuia să fie **trecătoare**; ea a fost dată numai pentru un anumit timp și **era investită cu slavă**. (2 Corinteni 3,9-11)

Dar Legea are numai umbra bunurilor viitoare, nu înfățișarea adevărată a lucrurilor (Evrei 10,1), de aceea scrie că ce a fost slăvit, nici n-a fost slăvit în această privință. Dar totul, atât bunurile umbrite cât și lucrurile cerești înseși, ne vorbesc despre **slava neasemuită a dătătorului Legii**, care, »a voit, pentru dreptatea Lui, să vestească **o lege mare și minunată**«. (Isaia 42,21) Cine își poate imagina **slava Dătătorului Legii**, care a creat astfel de lucruri? Și Legea ne vorbește despre El, ni-L aduce în fața ochilor, da, proorocește. **Proorocește despre Hristos**, ne arată slava Sa. Dar nu despre Lege sau despre slava slujbei vrem să fie vorba aici, nici despre imaginea sau umbra bunurilor viitoare, ci despre trup, despre Hristos. Să ne preocupe originalul însuși, a cărui slavă întrece toate prototipurile și imaginile.

Este dorința autorului de a arăta iubitului cititor, numai puțin din slava Domnului. Dar cine poate așa ceva? Ce ar putea un om să arate din slava aceasta? Domnul Însuși trebuie s-o facă. **El Însuși trebuie să ni Se descopere**, altfel nu vom putea vedea nimic din slava Sa. Dar oare nu S-a revelat deja Dumnezeu Însuși și slava Sa în Persoana Preaslăvitului nostru Domn și Mântuitor? Dumnezeu face acest lucru, în orice caz, altfel decât își imaginează oamenii, într-un mod atât de minunat de fin și discret, ca oamenii să nu se sperie de slava Sa, dar în același timp, ca s-o poată vedea o inimă cu credință sinceră de copil. În privința acestui lucru ne putem convinge și pe parcursul studiului nostru:

IOAN ȘI ILIE

Din totdeauna Dumnezeu i-a pregătit pe oameni pentru evenimente mari și a vorbit despre ele prin gura proorocilor Lui; și azi face la fel. Cu 120 de ani înainte de potop i-a avertizat pe oameni. Și poporul lui Israel i-a vestit cu mult înainte ruina. Înainte de venirea Domnului Isus, l-a trimis pe Ioan Botezătorul, ca să-i atenționeze pe iudei de venirea Sa, iar înainte de revenirea Lui (nu pentru răpire) îl va trimite pe proorocul Ilie, pentru a-I pregăti calea. Ambii sunt premergători Domnului. Este Ioan Ilie, cel care trebuia să vină, sau nu este? »Și dacă vreți să înțelegeți, el este Ilie, care trebuia să vină«, a spus Domnul Însuși. (Matei 11,14)

Apariția lui Ioan este foarte ciudată și citim: »În vremea aceea a venit Ioan Botezătorul și propovăduia în pustia Iudeii. El zicea: ‚Pocăiți-vă, căci Împărăția cerurilor este aproape!‘ « (Matei 3,1-2) El se adresa noroadelor care veneau să fie botezați de el: »Pui de năpârci, cine v-a învățat să fugiți de mânia viitoare? Faceți dar roduri vrednice de pocăința voastră și nu vă apucați să ziceți în voi înșivă: ‚Avem pe Avraam ca tată!‘ Căci vă spun că Dumnezeu din pietrele acestea poate să ridice fii lui Avraam. Securea a și fost înfiptă în rădăcina pomilor: deci orice pom care nu face roadă bună, este tăiat și aruncat în foc.« (Luca 3,7-9)

Ioan era acela despre care a scris proorocul Isaia. El era »glasul celui ce strigă în pustie«, pentru a pregăti calea Domnului și pentru a-I netezi cărările. (Matei 3,1-3) Aceasta l-au întrebat ucenicii pe Domnul: »'Oare de ce zic cărturarii că (întâi) trebuie să vină Ilie?' Drept răspuns Isus le-a zis: ,Este adevărat că trebuie să vină (întâi) Ilie și să așeze din nou toate lucrurile. Dar vă spun că **Ilie a și venit** și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut.'« (Matei 17,10-12) Ioan nu era chiar Ilie, dar el a mers înaintea Domnului, **în duhul și puterea lui Ilie**. Așa i-a fost vestit tatălui său, de către arhanghelul Gabriel. Tot așa va apărea Ilie, care va veni înaintea Domnului, la a doua Lui venire (nu pentru răpire). (Luca 1,17; Maleahi 4,5)

Acolo ni se spune același lucru despre Ilie, care ni se spune în Luca 1 despre Ioan: »Iată, voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. El va întoarce inima părinților spre copii și inima copiilor spre părinții lor.« (Maleahi 4,5-6) Cărturarii ar fi vrut să se lămurească asupra acestei persoane misterioase, care a apărut acolo, la Iordan și la care alergau toți. De aceea au trimis de la Ierusalim preoți și leviți, pentru a-l iscodi. Ei trebuiau să-l întrebe: »cine ești tu?« Ioan a recunoscut foarte deschis: »Nu sunt Hristosul.« Dar acest răspuns n-a fost suficient pentru cei ce întrebaseră. Ei știau că Ilie trebuia să vină și au întrebat mai departe: »**Ești Ilie?**« Și el a răspuns: »**Nu sunt.**« Apoi le-a venit în minte Moise, care zisese: »Domnul, Dumnezeu tău îți va ridica din mijlocul tău, dintre frații tăi, un prooroc ca mine, să ascultați de el!« (Deuteronom 18,15-18) Acest text îl cunoșteau cărturarii și de aceea au întrebat: »Ești tu proorocul?« (acela despre care vorbește Scriptura, nu un prooroc oarecare). Și el a răspuns: »Nu.« Dar ei nu puteau fi mulțumiți numai cu atât: Ei nu voiau să știe cine nu este, ci cine era. Doar trebuiau să ducă un răspuns marilor domni din Ierusalim, un răspuns foarte exact. Și pentru că nici nu știau, nici nu puteau ghici, nici altcineva nu le putea spune, au întrebat în continuare: »Dar cine ești? Ca să dăm un răspuns celor ce ne-au trimis. Ce zici tu despre tine însuși?« Și atunci Ioan a spus despre sine, ceea ce era scris despre proorocul Ilie: »Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie.« Apoi spune imediat și ce anume strigă în pustie: »Pregătiți în pustie calea Domnului, neteziți în locurile uscate un drum pentru Dumnezeuul nostru!«

Dacă și-ar fi dat cărturarii osteneala să cerceteze Scripturile, ar fi trebuit să-și dea seama că sunt pe cale să trăiască **cea mai minunată împlinire a uneia dintre cele mai minunate proorocii a Sfintei Scripturi**. Desigur, vor fi existat oameni care înțelegeau Scriptura, căci toți locuitorii Ierusalimului și din Iudea și din toate împrejurimile Iordanului se duceau la Ioan și erau botezați de el în Iordan, mărturisindu-și păcatele. (Matei 3,5-6) Ei ar fi putut citi în Scriptură: »Orice vale să fie înălțată, orice munte și orice deal să fie plecate, coastele să se prefacă în câmpii și strămtorile în vâlcele. Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.« (Isaia 40,3-5) Acum ieșiseră așa de mulți, dar **unde o fi slava Domnului**, cea care trebuia să se descopere, despre care era scris așa de limpede? Era o amăgire? Oare totuși încă nu venise vremea? Ba venise, chiar dacă nu așa cum își imaginaseră oamenii; căci citim, că în timp ce Ioan ținea prima lui predică despre pocăință, »a venit Isus din Galilea la Iordan, la Ioan«.

Aceasta era slava lui Dumnezeu, care s-a arătat, slava despre care Ioan mărturisea: »Și cuvântul s-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.« (Ioan 1,14) În această Persoană trebuia să se descopere slava lui Dumnezeu, în care omul nu vedea decât pe fiul dulgherului, care era din Nazaret. Și poate veni ceva bun din Nazaret? Ioan Botezătorul, premergătorul Domnului, a

mărturisit despre El, a strigat și a zis: »El este Acela despre care ziceam eu: ‚Cel ce vine după mine este înaintea mea, pentru că era înainte de mine. Și noi toți am primit din **plinătatea Lui și har după har**’.« (Ioan 1,15-16)

Iată, Domnul Isus era aici, slava lui Dumnezeu, »**oglundirea slavei Lui, întipărirea Ființei Lui**« (Evrei 1,3; Ioan 14,9), despre El au prorocit prorocii și Legea, până la Ioan. Toți au prorocit despre slava Sa în cuvinte, L-au înfățișat prin pilde, dar Ioan Botezătorul a putut să-L vadă cu ochii lui, să-I pregătească drumul și să ni-L arate. Dar persoana fără strălucire a Domnului Isus nu i-a mulțumit pe oameni, ei nu vedeau nicio slavă la (sau: în) El. Ei și-au imaginat slava lui Dumnezeu cu totul altfel, poate așa cum li s-a arătat israeliților în pustie. Cum vine aceasta? Oare este Domnul Isus slava lui Dumnezeu? Da! El este singurul Lui Fiu, care este în sânul Tatălui. (Ioan 1,18) El este Fiul lui Dumnezeu, moștenitorul tuturor lucrurilor și prin care au fost făcute veacurile. El este oglundirea slavei Lui (reflectarea), întipărirea Ființei Lui (copia) și ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui. (Evrei 1,1-3)

El este Domnul slavei. (1 Corinteni 2,8) Dar domnii acestui veac nu L-au cunoscut, altfel nu L-ar fi răstignit, ci ar fi căutat să aibă trecere înaintea Lui cu daruri scumpe, ca odinioară împărăteasa din Seba și așa cum toți împărații pământului au căutat favoarea lui Solomon. (2 Cronici 9,9 și 22) Totuși, cum s-a putut ca oamenii să nu-L recunoască și să nu-I vadă slava? Dacă Domnul S-ar fi descoperit în slava Sa, deschis, nimeni n-ar fi putut suporta priveliștea; aceasta se vede în diferite locuri din Scriptură, unde chiar sfinți ca Daniel, Ioan și Pavel, au căzut ca morți. De aceea a trebuit să se descopere slava lui Dumnezeu într-o făptură, care să nu-i sperie pe oamenii păcătoși. Ea a trebuit să se descopere **tăinuît**, totuși în așa fel, ca oamenii s-o vadă. Și astfel ea s-a arătat în Persoana singurului Fiu al lui Dumnezeu, apropiindu-Se foarte mult de om, așa ca să poată fi văzută cu ochii lui, ca să poată fi pipăită cu mâinile lui, fără ca slabul ochi omenesc să fie orbit prin aceasta.

Astfel Domnul slavei a umblat în chip de rob și necunoscut prin lume, printre oameni. »El era în lume și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi și ai Său nu L-au primit.« (Ioan 1,10-11 Din când în când totuși revela slava, astfel că cei care puteau s-o vadă, erau total copleșiți. Dacă citim Evanghelia lui Ioan, putem vedea în tot ceea ce făcea Domnul, cum se descoperă slava lui Dumnezeu. Ioan Botezătorul a zis: »Și eu am văzut lucrul acesta și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.« (Ioan 1,34) Andrei, fratele lui Simon Petru mărturisește: »Noi am găsit pe **Mesia** (care tălmăcit înseamnă **Hristos**)« (sau **Unsul**). (Ioan 1,41)

Natanael mărturisește: »Rabi, Tu ești **Fiul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel!**« (Ioan 1,49) Apoi citim minunatele cuvinte: »Acest început al semnelor Lui, l-a făcut Isus în Cana din Galilea. El **Și-a arătat slava Sa** și ucenicii Lui au crezut în El.« (Ioan 2,11) »Pe când Isus era la Ierusalim, la praznicul Paștelor, mulți au crezut în Numele Lui, căci au văzut **semnele pe care le făcea**.« (când Și-a descoperit slava). (Ioan 2,23)

Dar au fost relativ puțini care I-au văzut slava și ne putem întreba, cum se face că cei mulți n-o vedeau? Scriptura răspunde: »Și dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei ce sunt pe calea pierzării, a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia, ca să nu vadă strălucind **lumina Evangheliei slavei lui Hristos**, care este chipul lui Dumnezeu.« (2 Corinteni 4,3-4) Explicația pentru faptul că putem să recunoaștem această slavă o găsim în 2

Corinteni 4,6: »Căci Dumnezeu, care a zis: ‚Să lumineze lumina din întuneric’, **ne-a luminat inimile, pentru ca să facem să strălucească lumina cunoștinței slavei lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.**«

Fiindcă »nu carnea și sângele ne-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care este în ceruri.« (Matei 16,17) A fost voia lui Dumnezeu să-L descopere în noi pe Fiul Său, cum odinioară L-a descoperit în apostolul Pavel. (Galateni 1,15-16) »Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.« (2 Corinteni 3,18) »Căci Domnul este Duhul și unde este Duhul Domnului, acolo este slobozenia.« (2 Corinteni 3,17)

Descoperirea slavei Domnului ne este prezentată deosebit de frumos și delicat în Ioan 4. Obosit de drum, Isus S-a așezat la fântâna lui Iacov, care era în Sihar. Era pe la ceasul al șaselea: A venit o femeie din Samaria să ia apă. Ea nu L-a cunoscut. A crezut că este unul care vrea să-i ceară apă de băut; întâi a crezut că este un iudeu obișnuit. Ea s-a mirat de cererea Lui și i-a zis: »Cum, tu, iudeu, ceri să bei apă de la mine, femeie samariteancă?« (Iudeii disprețuiau pe samariteni.) Domnul i-a răspuns cu minunatele cuvinte: »Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: ‚Dă-Mi să beau!’ tu singură ai fi cerut să bei și El ți-ar fi dat apă vie.« Chiar dacă ea n-a înțeles imediat ce a vrut El să spună cu vorbele: ‚El ți-ar fi dat apă vie’, chiar dacă ea nu-și explica de unde putea El să ia apa vie, a observat totuși că El îi este binevoitor și dacă El, într-adevăr i-ar putea da apă vie, atunci El ar trebui să fie mai mare decât părintele lor Iacov, cu toate că El, nu numai că vorbea cu o femeie cum era ea, ci a rugat-o chiar să facă un gest de bunăvoință. Ce apă o fi aceea, care se preface în izvoare de apă în cel ce o bea și care va țâșni în viața veșnică? De acum, El este în ochii ei **mai mult decât un iudeu** și de aceea zice: »**Doamne!**« Ea văzuse deja ceva din slava Sa, dar voia să vadă mai mult. Apoi, când El i-a cerut să-și cheme bărbatul, ea a trebuit să admită că El îi cunoștea exact situația, prin aceea că El a zis: »Bine ai zis că n-ai bărbat. Pentru că cinci bărbați ai avut; iar cel pe care-l ai acum, nu-ți este bărbat.« Atunci ea s-a mirat și a strigat: »Doamne, văd că ești prooroc.« Aceasta trebuie să fi fost pentru ea ceva seducător, să ajungă în imediata apropiere a unui om al lui Dumnezeu; totuși, descoperirea slavei a fost așa de delicată, că ea n-a rupt-o la fugă. ‚Iudeul’ s-a purtat cu ea cu atâta îngăduință, n-a făcut-o de rușine și cu toate că îi cunoștea relațiile, totuși a rugat-o: »Dă-Mi să beau!« Astfel a căpătat încredere în El.

Da, un prooroc, un om al lui Dumnezeu stătea în fața ei; El ar trebui să știe totul, să-i poată spune totul. Și o va face, așa a observat ea din toată atitudinea Lui. Părea că tocmai de aceea a intrat în vorbă cu ea. Era o întrebare care o frământa de mult, iar acum avea ocazia să și-o lămurească. În fața ei stătea un om care, cu siguranță putea să-i răspundă la ea. »Doamne, văd că ești prooroc. Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii.« I-ar plăcea să primească un răspuns la această întrebare. »Femeie, i-a zis Isus, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina lui Dumnezeu nici pe muntele acesta și nici la Ierusalim. Voi vă închinați la ce nu cunoașteți; noi ne închinăm la ce cunoaștem; căci Mântuirea vine de la iudei. Dar vine ceasul și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl. **Dumnezeu este duh și cine se închină Lui, trebuie să I se închine în duh și în adevăr.**« (Ioan 4,19-24)

Acestea erau niște cuvinte minunate. Așa nu-i mai vorbise niciun om. De unde știa El ce caută Dumnezeu? Și cu câtă siguranță le spunea! Oare o fi, totuși, mai mult decât un prooroc? Oare știe și mai multe? Părea să știe totul. Aceasta i-a adus aminte că Mesia îi va spune totul când va veni. De aceea a zis: »Știu că are să vină Mesia (cărui I se zice Hristos). Când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.« »Isus i-a zis: **„Eu, cel ce vorbește cu tine sunt Acela”**.« N-ar fi crezut așa ceva; surpriza ei a fost așa de mare, când El i-a spus aceste cuvinte! **Mesia stătea în fața ei**. Nu era nicio îndoială, **El stătea în fața ei și vorbea cu ea**. Și ea a văzut slava Lui, dar n-a fost orbită de ea. El chiar i-a zis: »Dă-mi să beau!«

Mulți prooroci și oameni neprihăniți ar fi vrut să vadă ce văzuse ea. Ei i-a fost îngăduit să vadă. Iar ei ar fi dorit să audă ce auzise ea, dar n-au auzit. (Matei 13,17) Era așa de fericită! Bucuria era așa de mare, că n-o putea ține numai pentru sine.

Ea și-a lăsat găleata acolo, a fugit în cetate și le-a spus oamenilor: »Veniți de vedeți un om care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?« Nu trebuia să-L vadă numai ea pe Mesia. Mulți dintre samaritenii din cetatea aceea au crezut în El, din pricina femeii care mărturisea: »Mi-a spus tot ce am făcut.« Dar și mai »mulți au crezut în el din pricina cuvintelor Lui. Și ziceau femeii: „Acum nu mai credem din pricina spuselor tale, ci din pricină că L-am auzit noi înșine și știm că acesta este în adevăr Hristosul, Mântuitorul lumii.« **Și ei au văzut slava Lui, slava lui Dumnezeu**.

Toate acestea, oricât de mari și minunate ar fi, vor fi totuși puse în umbră, când chiar va veni Ilie pentru a pregăti calea Domnului. **Atunci slava lui Dumnezeu Se va arăta în mod deschis**. Lucrul acesta l-a afirmat Dumnezeu deja pe când israeliții eșuau total în pustie, când l-au ispitit de zece ori bărbații care văzuseră slava Lui și care au văzut semnele pe care El le-a făcut în Egipt și în pustie, dar n-au ascultat de glasul Lui. Atunci a spus Dumnezeu: »**Dar cât este de adevărat că Eu sunt viu și că slava Domnului va umplea pământul ...**« (Numeri 14,20-21) »**Atunci se va descoperi slava Domnului și în clipa aceea orice făptură o va vedea; căci gura Domnului a vorbit.**« (Isaia 40,5)

Va veni vremea despre care se vorbește în Isaia 60: »Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acoperă pământul și negura mare popoarele.« (Aceasta este marea nedumerire a neamurilor, la vuietul mării și al valurilor, care preced venirea Domnului, iar apoi Îl vor vedea pe Fiul omului venind într-un nor, cu putere și slavă mare.) (Luca 21,25-28) – »**Dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.**«

SLAVA LUI DUMNEZEU

Cu greu ne-am putea face o idee despre slava Domnului. Pentru a o recunoaște, putem numai să citim ceea ce este scris în Cuvântul adevărului. Dar nu-i va fi greu cititorului să găsească în concordanță toate citatele. Aici vrem să scoatem în evidență numai un punct, adică numai o latură a minunatei slave, care nu este chiar necunoscut, dar care umple cu o bucurie negrăită pe orice copil al lui Dumnezeu.

Slava lui Dumnezeu s-a arătat în mai multe feluri. Ea a fost de fiecare dată corespunzătoare împrejurărilor. De cele mai multe ori era ascunsă într-un nor. Astfel le-a apărut israeliților în pustie. »Și pe când vorbea Aaron întregii adunări a lui Israel, s-au uitat către pustie și iată că slava Domnului s-a arătat într-un nor.« (Exod 16,10)

»Slava Domnului s-a așezat pe muntele Sinai și norul i-a acoperit timp de șase zile. În ziua a șaptea, Domnul a chemat pe Moise din mijlocul norului. **Înfățișarea slavei lui Dumnezeu era ca un foc mistuitor pe vârful muntelui, înaintea copiilor lui Israel.**« (Exod 24,16-17)

»Atunci norul a acoperit cortul întâlnirii și **slava Domnului a umplut cortul.** Moise nu putea să între în cortul întâlnirii, pentru că norul atârna deasupra lui și **slava Domnului umpluse cortul.**« (Exod 40,34-35) Cititorul să urmărească și să studieze singur mai departe, cum s-a revelat slava Domnului în pustie copiilor lui Israel. (Levitic 9,6 și 23; Numeri: 14,10; 16,19; 16,42; 20,6;) Slava lui Dumnezeu era așa de impresionantă, încât toate căpeteniile semințiilor lui Israel și bătrânii lor s-au apropiat de Moise și au zis: »Iată că Domnul Dumnezeu nostru ne-a arătat slava și mărirea Lui și noi I-am auzit glasul din mijlocul focului; astăzi am văzut că Dumnezeu a vorbit unor oameni și totuși au rămas vii. Și acum pentru ce să murim? Căci acest foc mare ne va mistui; dacă vom auzi și mai departe glasul Domnului, Dumnezeului nostru, vom muri. Cine este, în adevăr, omul acela să fi auzit vreodată, ca noi, glasul Dumnezeului celui viu vorbind din mijlocul focului și totuși să fi rămas viu? Apropie-te mai bine tu și ascultă tot ce-ți va spune Domnul, Dumnezeu nostru; apoi să ne spui tu însuși tot ce ți-a spus Domnul, Dumnezeul nostru și noi vom asculta și vom face.« (Deuteronom 5,23.27)

Dar nouă ni se spune: »Voi nu v-ți apropiat de un munte care se putea atinge și care era cuprins de foc, nici de negură, nici de întuneric, nici de furtună, nici de sunetul de trâmbiță, nici de glasul care vorbea în așa fel, că cei ce l-au auzit, au cerut să nu li se mai vorbească, (pentru că nu puteau suferi porunca aceasta: ,Chiar un dobitoc dacă se va atinge de munte, să fie omorât cu pietre sau străpuns cu săgeata.' **Și priveliștea aceea era așa de înfricoșătoare, încât Moise a zis: ,Sunt îngrozit și tremur!**, ci v-ați apropiat de muntele Sionului.« ș.a.m.d. (Evrei 12,18-24)

Noi putem privi slava Domnului în Ierusalimul ceresc, fără să fim orbiți sau să ne îngrozim. Noi privim slava Sa, neacoperită, slava singurului născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Slava n-a putut locui mult timp printre oameni, din pricina tristei lor stări. Ei s-au dedat la închinarea la idoli și au părăsit pe bunul Dumnezeu, care li S-a revelat și care a lăsat să I Se vadă slava. Starea, așa cum ne este ea descrisă, din timpul marelui preot Eli și a fiilor lui nelegiuți, făcea cu neputință locuirea slavei acolo. De aceea citim că ea a plecat din Israel, când filistenii au luat chivotul Domnului. (1 Samuel 4,21-22)

Dar când Solomon a construit acel templu minunat, când preoții au ieșit din Locul sfânt, norul a umplut casa Domnului, iar preoții n-au mai putut să rămână acolo să facă slujba, din cauza **slavei lui Dumnezeu, care umpluse Casa Domnului.** (1 Împărați 8,10-11; 2 Cronici 5,13-14 și 7,1)

Dar nici în această casă n-a putut rămâne slava lui Dumnezeu, căci n-a găsit acolo loc de odihnă. Proorocul Ezechiel descrie cum a trebuit ea s-o părăsească, din pricina idolatriei poporului și a bătrânilor lui. Dar a părăsit ezitând locul, unde i-ar fi plăcut mult să rămână, în cântările de laudă ale lui Israel. »Slava Dumnezeului lui Israel s-a ridicat de pe heruvimii pe care era și s-a îndepărtat **spre pragul casei**«; (Ezechiel 9,3) »Atunci slava Domnului s-a ridicat de

pe heruvimi și s-a îndreptat spre pragul casei, așa încât Templul s-a umplut de nor și curtea s-a umplut de strălucirea slavei Domnului. Vâjâitul aripilor heruvimilor s-a auzit până la curtea de afară, ca glasul Dumnezeului Celui Atotputernic când vorbește.« (Ezechiel 10,4-5) »Slava Domnului a plecat din pragul Templului și s-a așezat pe heruvimi. Heruvimii și-au întins aripile și s-au înălțat de la pământ sub ochii mei; când au plecat ei, au plecat și roțile cu ei. S-au oprit **la intrarea porții Casei Domnului**, spre răsărit; și slava Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor.« (Ezechiel 10,18-19) »Atunci heruvimii și-au întins aripile, însoțiți de roți și slava Dumnezeului lui Israel era sus deasupra lor. **Slava Domnului s-a înălțat din mijlocul cetății și s-a așezat pe muntele de la răsăritul cetății.**« (Ezechiel 11,22-23) Acesta este muntele Măslinilor, de pe care și Domnul Se va înălța la cer și pe care va reveni. (Zaharia 14,4)

Proorocul Ezechiel a putut să privească slava lui Dumnezeu ‚în fețe’ și să descrie amănunțit înfățișarea lor. (Ezechiel 1) El zice: »Ca înfățișarea curcubeului care stă în nor într-o zi de ploaie, așa era și înfățișarea acestei lumini strălucitoare care-l înconjură. Astfel era slava Domnului. Când am văzut, am căzut cu fața la pământ și am auzit glasul Unuia care vorbea.« (Ezechiel 1,28) Dar Ezechiel a putut nu numai să vadă slava lui Dumnezeu plecând, ci lui i s-a arătat și noul Templu care urma să fie construit. (Ezechiel 40-42) În acest Templu, slava Domnului va intra iar. »Și iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari și **pământul strălucea de slava Sa**. --- Slava Domnului a intrat în Casă pe poarta dinspre răsărit. Atunci, Duhul m-a răpit și m-a dus în curtea dinlăuntru. **Și Casa era plină de slava Domnului.**« (Ezechiel 43,2 și 4-5)

Că pământul strălucea de slava lui Dumnezeu încă n-a văzut niciun om; dar va veni ziua când va fi așa, iar priveliștea trebuie să fie minunată. Copiii lui Israel n-au putut privi direct lumina sau strălucirea feței lui Moise și el a trebuit să și-o acopere. (2 Corinteni 3,7; Exod 34,29-33) Cum va fi atunci când pământul, nu numai fața lui Moise va lumina și va străluci de la slava Domnului? De aceea spune Dumnezeu prin proorocul Hagai: »Încă puțină vreme și voi clătina încă odată cerurile și pământul, marea și uscatul; **voi clătina toate neamurile**; (cine ar putea să nu observe deja clătinarea?); comorile tuturor neamurilor vor veni și vor umple de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor. ‚Al Meu este argintul și al Meu este aurul’, zice Domnul oștirilor. ‚Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi’, zice Domnul oștirilor; **și în locul acesta voi da pacea**’, zice Domnul oștirilor.«

Cui nu-i vine în minte frumoasa cântare:

Pe pământ și-n ceruri sus,
Puterea-i a Ta de la-nceput,
Și-orice popor va fi supus,
Tălpilor Tale-așternut.
Cei din est și vest, din nord și miazăzi,
Toate, toate neamurile pământești,
Oaspeți de onoare împreună vor fi
Minunatei Tale nunți împărătești.

Sau:

Pe pământ nu va fi pace
De nu-nvinge dragoste-Ți fierbinte
Și pământu'-ntreg nu zace
Sub picioarele-Ți prea sfinte;
Până ce în noua viață,
Lumea împăcată fie,
Nu vei pune-l-o în față
Celui ce Ți-a dat-o Ție.

Au dispărut o slavă după alta și Casa Domnului din Ierusalim a fost distrusă. Dar va fi construită încă odată, iar ultima slavă a acestei case n-a venit încă, ea este viitoare și va pune în umbră tot ce a fost până acum. Citim că răstimpul acesta Dumnezeu îl folosește pentru a-și face o Biserică, **ecclesia**, Adunarea Sa, din toate popoarele pământului (din iudei și neamuri). Copiii lui Dumnezeu, credincioșii constituie această Adunare, ei sunt pietrele vii, cu care se construiește acum o casă duhovnicească. (1 Petru 2,4-9). Ei sunt zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, unde piatra din capul unghiului este Însuși Isus Hristos. »În El toată clădirea, bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul«, ca să fie un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul. (Efeseni 2,20-22) În continuare ne vom ocupa cu slava acestei case.

RĂSTIMPUL

După cum am mai spus, trăim într-un răstimp în care Dumnezeu nu iese în evidență, nu se descoperă vizibil oamenilor. Acest timp a început prin lepădarea lui Dumnezeu de către iudei, care și-a găsit sfârșitul prin lepădarea Duhului Sfânt, care a vorbit ultima oară oamenilor prin Ștefan. Ei nu voiau să-l audă pe »omul plin de Duhul Sfânt«, pe omul »plin de har și de putere, care făcea minuni și semne mari în norod« și l-au omorât cu pietre, ca pe toți ceilalți prooroci.

În vechime numai **poporul Israel** a putut să vadă slava lui Dumnezeu, iar în veacul viitor, **tot pământul** va fi plin de slava Domnului, dar **între timp este acoperită**. Trăim într-o perioadă a credinței, răstimp în care slava lui Dumnezeu este acoperită, fiind privită numai de cei care cred. Poate întreba cineva: când și unde poate fi privită?

Astăzi, slava poate fi privită în copiii lui Dumnezeu, despre care Domnul spune: »Eu le-am dat slava pe care mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi suntem una.« (Ioan 17,10 și 22) Slava Domnului, care este slăvit în noi și care ne-a dat slava Lui, este privită în cei sfinți și evlavioși, în care Domnul Își găsește toată plăcerea. (Psalmul 16,3) Dar Domnul Isus mai are o slavă proprie, pe care i-a dat-o Tatăl. Această slavă putem s-o privim, ca să fim schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Domnul, care este Duhul. (2 Corinteni 3,18)

Astfel reflectă Adunarea slava pe care Domnul deja i-a dat-o și ea strălucește de slava Sa inegalabilă, pe care o privește. Această slavă o vede numai credința în timpul de acum. Omul firesc n-o poate recunoaște, pentru că ea nu este o strălucire pământească, ci una cerească. Omul este absolut orb în fața ei. Dar va veni ziua când slava Domnului în Adunare va fi văzută de toată lumea. Astăzi nu există pe tot pământul o 'Casă a Domnului' făcută de mâini omenești, cum a fost Templul din Ierusalim odinioară și va fi și în viitor. Toate 'casele' care se numesc azi așa, nu sunt 'Case ale Domnului'. Dumnezeu nu le recunoaște și El n-a spus niciodată să I Se

construiască vreo casă pe pământ. Tot ceea ce numim în lume ‘casa Domnului’ este o născocire omenească.

Există o ‘Casă a Domnului’ în timpul zilelor noastre, dar care este făcută din pietre vii, pe care Domnul Însuși o construiește și la a cărei zidire noi avem voie să participăm. Aceasta este deja amintita casă din pietre vii. Aceste pietre sunt copiii lui Dumnezeu, credincioșii, toți cei care sunt născuți din nou la o nădejde vie. Ziditul acestei case splendide se apropie de sfârșit. În curând ultima piatră va fi pusă și atunci ea va fi desăvârșită. Acesta este Templul lui Dumnezeu, Templul sfânt în Domnul.

»Nu știți că voi sunteți Templul lui Dumnezeu și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?« (1 Corinteni 3,16)

»Templul lui Dumnezeu este sfânt și așa sunteți voi.« (1 Corinteni 3,17)

»În Templul Său totul strigă ‘Slavă!’« (Psalmul 29,9)

»Așadar, voi nu mai sunteți nici străini, nici oaspeți ai casei, ci sunteți împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu, fiind zidiți pe temelia apostolilor și proorocilor, piatra din capul unghiului fiind Isus Hristos. În El, toată clădirea bine încheată, crește ca să fie un Templu sfânt în Domnul. Și prin El și voi sunteți zidiți împreună, ca să fiți un locaș al lui Dumnezeu, prin Duhul.« (Efeseni 2,19-22)

»Apropiati-vă de El, piatra vie, lepădată de oameni, dar aleasă și scumpă înaintea lui Dumnezeu. Și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfântă și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos.« (1 Petru 2,4-5)

Când această casă va fi terminată, slava Domnului va locui în ea și va fi văzută de toți oamenii. Același gând ne va fi arătat într-o altă pildă:

MIREASA MIELULUI

Mireasa Mielului, Biserica sau Adunarea este aceea pe care Cuvântul ne-o prezintă ca **slava Domnului**. În acest sens sunt cunoscute următoarele texte: 1 Corinteni 11; 2 Corinteni 8,23; Efeseni 5,27-32) **Slava Domnului se vede în Adunare, mireasa Lui**. Cei mai mulți comentatori spun că mireasa ar fi Ierusalimul ceresc. Pare neverosimil, căci Ierusalimul cel de sus este **mama noastră**. (Galateni 4,26)

Ierusalimul ceresc este cetatea de scăpare pentru ucigași, iudeii, care au ajuns în postura de ucigași pe baza rugăciunii Domnului Isus de pe cruce: »Tată, iartă-I, că nu știu ce fac!« Ei au făcut așa din neștiință. (Faptele Apostolilor 3,17)

Este cetatea în patru colțuri din Canaan (din locurile cerești), Chiriat-Arba (Apocalipsa 21,16), cetatea unde locuiesc preoții.

Ierusalimul ceresc este **cetatea care are temelii tari, al căror meșter și ziditor este Însuși Dumnezeu**. (Evrei 11,10) Această cetate o așteptaseră deja sfinții Vechiului Testament. Este cetatea pe care Dumnezeu le-a promis-o lor, nu mireasa. (Evrei 11,16). Ea ne este arătată în Apocalipsa 21. Aici este văzută **ca o mireasă gătită pentru mirele ei**. Acest ‘ca o’ este expresie foarte cunoscută. Dacă ceva artă ca un măr sau ca un cal, atunci este indicată numai asemănarea. Dacă ar fi într-adevăr un măr sau un cal sau dacă ar fi mireasa, atunci acest ‘ca o’ nu și-ar avea locul.

Și mai scrie: »Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii. El va locui cu ei și ei vor fi **poporul Lui**.« (versetul 3) Dar apoi totuși, un înger a spus: »Vino să-ți arăt mireasa, nevasta Mielului! ... Și mi-a arătat **cetatea sfântă, Ierusalimul**, care se pogora de la Dumnezeu.« (versetele 9-10) Atunci, totuși, Ierusalimul ceresc să fie mireasa? Și totuși n-ar trebui să fie. Dar atunci unde să căutăm mireasa, dacă îngerul a zis: »Vino să-ți arăt mireasa«? Înseamnă că putea fi văzută?

Mireasa este slava Ierusalimului ceresc. De aceea citim: »**Ea avea slava lui Dumnezeu**.« Această slavă este mireasa, iar cetatea este mama noastră, mama miresei; ea este aceea pe care sfinții Vechiului Testament au așteptat-o și pe care **Dumnezeu le-a pregătit-o**. Cetatea este marcată de cifra 12: 12 seminții ale lui Israel, 12 porți, 12 îngeri, 12 nume ale celor 12 seminții ale lui Israel, 12 nume ale celor 12 apostoli ai Mielului, care erau din Israel; măsura de 12000 de stadii, 12 temelii de pietre prețioase. Pietrele prețioase sunt israeliții; noi suntem pietrele vii. Pieptarul și umerarii erau făcuți din pietre prețioase, simbolul poporului, pe care îl reprezenta înaintea lui Dumnezeu.

Cifra Adunării este **7**: 7 adunări, 7 sfeșnice, 7 stele, 7 duhuri, 7 făclii, 7 peceți. Despre sfinții Vechiului Testament citim: »Toți aceștia, măcar că au fost lăudați pentru credința lor, totuși n-au primit ce le fusese făgăduit; pentru că Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi ca să n-ajungă ei la desăvârșire fără noi.« (Evrei 11,39-40)

Ierusalimul ceresc fără Adunare, ar fi fost cetatea fără slavă. De aceea sfinții au trebuit să aștepte până a fost formată Adunarea, ca în același timp cu ea să fie descoperiți în slavă. Ziua aceea este foarte aproape. Curând va fi adăugat ultimul mădular.

SLAVA PERSONALĂ A DOMNULUI

Cine ar putea enumera toate numele pe care Scriptura le dă Fiului lui Dumnezeu? Domnul Isus a fost iudeu. În această calitate era o piatră scumpă, aleasă (pietrele prețioase reprezintă Israelul). El este și piatra din capul unghiului, piatra vie.

El este și Domnul. Este Domnul slavei. (1 Corinteni 2,8) El este și Domnul nostru. (Luca 2,11) Și noi suntem slava Sa.

El este și proorocul despre care vorbește Moise când zice: »Domnul, Dumnezeul tău va ridica un prooroc ca mine.«

El este și Mesia, zis și Hristos, Unsul.

El este și împăratul lui Israel, fiul lui David.

El este și Fiul omului. El este Fiul lui Dumnezeu.

Toate acestea nu sunt nici pe departe toată slava Sa; trebuie doar să ne gândim la marele preot și la toate lucrurile minunate despre care ne vorbește fiecare jertfă în parte dintre multele care sunt, ca și toate imaginile Legii: chivotul, altarul, perdeaua, etc.

Cine-și poate imagina mărețiile care se pot vedea în toate aceste prototipuri? Astfel I se oferă cititorului un nou câmp de cercetare în Cuvântul adevărului. Nicăieri nu s-a revelat mai minunat slava lui Dumnezeu decât **pe cruce, la Golgota**, unde a ieșit la iveală toată stricăciunea oamenilor și ura lor față de Dumnezeu. Acolo vedem slava așa de clar evidențiată, că nu putem decât să ne minunăm și să adorăm.

Pentru acești oameni, vrednici de ură și urându-se între ei, pentru ei L-a dat Dumnezeu pe singurul Său Fiu. Pe El, care este zi de zi desfătarea Lui. (Proverbe 8,30) Pentru ei a suferit și a murit Domnul Isus Hristos, Domnul slavei, îndurând la Golgota îngrozitoarea moarte pe cruce. Niciodată nu s-a văzut până atunci o dragoste mai mare, iar această jertfă din dragoste nu-și va găsi asemănare toată veșnicia.